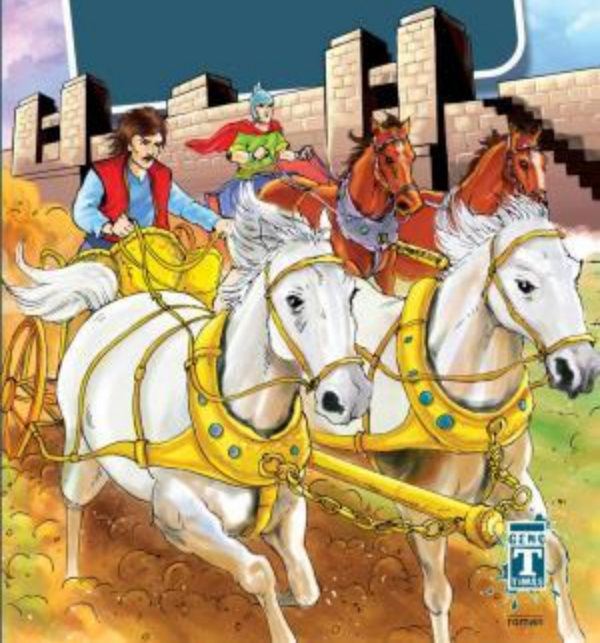

Ahmet Yılmaz Boyunağa

HANOĞLU

Bir Selçuklu Kahramanı

GENC
T
YILMAZ

roman

HANOĞLU

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Duygu Kaçaranođlu
Kapak Resmi Uđur Köse
Kapak Uygulama Sefer Koçan
İç Mizanpaj Şakir Çolak

7. Baskı Kasım 2017
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-433-6

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cađalođlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 1516

DOLUDİZGİN ROMANLAR / 12

KÜLTÜR BAKANLIđI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2006 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Birinci Bölüm

Müjde!

Milattan sonra 1043 yılı... İlkbahar, güler yüzünü göstermeye başlamıştı ama hava hâlâ serindi. Dağların tepesindeki karlar henüz erimemişti. Dağ eteklerine doğru erimeye başlayan karların ise altından tek tük yeşil çim öbekleri görölüyordu. Bu cılız çimenler sanki kar örtüsünü üzerlerinden atarak baharı karşılamaya çıkmıştı.

Çadırlarının tepelerinden dumanlar tüten bir Türk obası¹, Amu Derya² kıyılarında yayılmıştı. Obanın ortasında Han'ın çadırı vardı. Çadırın içinden bir kadının çığlığı ardından da bir bebeğin sesi duyuldu. O esnada çadırın içinden bir nine heyecanla bağırdı:

1 Göçebe olarak yaşayanların konak yeri.

2 Ceyhun Nehri'nin diğer adı.

– Erkek! Bir erkek! Koşun, Han’ımıza haber verin!
Bir oğlu oldu, diye bağırdı.

Ninenin sesini duyan bir çocuk, ok gibi fırladı. Çadır-
lıların arasından geçti. Han’ın ve beylerin bulunduğu
yere vardı ve heyecanla haykırdı:

– Müjde Han’ım, müjde... Bir oğlunuz oldu.

Beylerinin arasında oturmuş onlarla sohbet eden
Han, heyecanla ayağa kalktı. Yanındaki beyler Han’ı
tebrik etmeye başladı.

– Gözünüz aydın olsun Han’ım.

Han sevinçle etrafındaki beylere teşekkür etti. Son-
ra müjdeyi getiren çocuğa döndü:

– Müjden beni sevindirdi. Söyle, müjdene karşılık
benden ne istersin?

Çocuk başını kaldırdı. Han’ın gözlerinin içine bak-
tı ve derin bir nefes alarak:

– Atınızın tayını isterim Han’ım, dedi.

Herkes şaşır-
dı. Sanki çadırın ortasına yıldırım düş-
müştü.

Can Bey:

– Delirmiş bu çocuk, diye söylendi

Çağrı Bey,

– Han’ımızın doğacak oğlu için büyüttüğü tay, diye
hayretini belirtti.

Korkut Bey,

– Olmayacak bir şey bu, diye kızdı.

Han, biraz düşündü. Sonra kararlı bir tavırla:

– İsteddiğin olur oğul, dedi. Tay senindir.

Can Bey,

– Fakat nasıl olur? Siz o tayı “Oğlum olursa, ona hediye edeceğim!” dememiş miydiniz?

Han cevap verdi:

– Öyle de olsa, çocuğa her ne isterse onu vereceğime dair söz verdim.

Çağrı Bey söze karıştı:

– O tayı vermek gerekmez. Başka bir tay verseniz? Gayet güzel başka taylarınız da var.

Han, Çağrı Beye döndü:

– Olmaz Çağrı Bey'im, dedi. Ona, ne isterse vereceğimi söylemiştim; bir tay için, sözümden mi dönüyüm! Bir hana yaraşır mı bu?

Beyler, hep bir ağızdan cevap verdiler:

– Yaraşmaz tabi...

– Öyle ise tay, bu çocuğundur. Hey seyis! O tayı bu çocuğa ver.

– Baş üstüne efendim!

Han, seyisle birlikte giden çocuğun arkasından bir müddet sevgiyle baktı:

– İşte geleceğin yiğidi, dedi. Bu yaşta bile, atlardan iyi anlıyor.

Can Bey gülümsedi:

– Verdiği müjdenin değerini de biliyor hani, dedi.

– Biliyor ya! Bu müjdesine karşılık atımı bile isteseydi verirdim.

Han, böyle söyledikten sonra, çadırdan çıktı. Beyler, onun arkasından hürmetle bakarak konuşmaya başladılar:

– İşte Han dediğin böyle olur!

– Sözüne ne kadar da sadık...

– Çocuğa verdiği söze bile önem veriyor.

– Tabi ya! Söz bu! Söz namus demektir.

– Böyle bir Han'ımız olduğu için şanslıyız.

Can Bey, biraz canı sıkın bir tavırla devam etti:

– Öyle de; bugünlerde Boğa Bey, Han'ımızın canını çok sıkıyor... Yine tehditler savurup durmuş. Müslüman olmamıza çok kızmış. Bizleri eski inançlarımıza ihanetle suçlarmış.

Çağrı Bey suratını buruşturdu:

– “Kötü söz sahibinindir!” derler. Söylenip dursun bakalım. Zaten oldum olası o adamdan hiç hoşlanmam.

Orada bulunan gençlerden biri sordu:

– Çağrı Bey'im, Boğa Bey'in bize bu kadar kızmasının sebebi bizim Müslümanlığı kabul etmemiz mi?

– Öyle oğul! Bilirsiniz ki, üç yıl önce, kabilemiz, İslamiyet’le şereflendi. Müslüman olduktan sonra da tüm yanlış inançlarımızı terk ettik.

Can Bey, gözleri dalmış bir hâlde söze karıştı:

– Bugün gibi hatırlarım. Han’ımız yüksekçe bir yere çıkmıştı. Oğuz halkı hep toplanmıştık. Han’ımız: “Ey Oğuz Beyleri! Ey Oğuz halkı!” diyerek söz başladı. “Ben, İslam dinini inceledim. Gördüm ve inandım ki Yüce Allah’ın dini, İslam dinidir. Hazreti Muhammed de O’nun gönderdiği peygamberdir. Bu yüzden, ben Müslüman olmaya karar verdim.”

Can Bey sözlerin sürdürdü:

– İşte o gün, bütün kabile hep birlikte Müslüman olduk.

Ak sakallı Korkut Bey iç geçirdi:

– Sadece bizim kabile mi? Kısa zamanda, çevredeki pek çok Oğuz kabilesi de Müslüman oldu.

Çağrı Bey sakalını sıvazladı:

–Fakat şu Boğa Bey, bizim için can sıkıntısı oldu. Kendisi gibi olanlarla birlikte hanlığımızdan ayrıldı ve bize düşmanlık etmeye başladı.

– Hem de ne düşmanlık! Aramızda müthiş çarpışmalar olacağı benzer.

– Çok dikkatli olmak gerek. Her an baskın yapabilirler. Sayıları da bizden fazla...

İkinci Bölüm

Kötü Haber

Han, yeni doğan oğlunu görmek için sabırsızlanıyordu. Hanlık çadırına doğru yürüdü. Yanında Çağrı Bey ve Can Bey de vardı. İki bey, onu çadırın kapısının önünde beklerken Han, çadırdan içeri girdi. İçerideki hanımlar toparlanarak başlarındaki örtüleri düzelttiler. Han'ın üç kızı, babalarının yanına koştu.

– Han Baba, gözümüz aydın!

– Bir erkek kardeşimiz oldu!

Han, kızlarına gülümsedi:

– Sağ olun benim sevgili yavrularım! Allah bizi hep birlikte mutlu etsin.

Bu sözlerden sonra hanımının yattığı yer yatağına yaklaştı. Mehmet Buğra Han, eşine:

– Geçmiş olsun Hatice, dedi. Allah'a şükürler olsun ki kurtuldun.

Hatice Hatun, mutluluktan ışıldayan gözlerle Bey'ine baktı:

– Allah bize nur topu gibi bir evlat verdi. Bak yavrumuza!

Yatağın yanı başında duran ve doğumu yaptırmış olan ebe hanım, kundaklı bebeği alarak Mehmet Buğra Han'a uzattı.

Han, bebeği incitmekten çekinerek dikkatlice kucağına aldı.

Hatice Terkan Hatun:

– Kucağına almışken adını da koy bari, dedi.

Mehmet Buğra Han, kibleye doğru döndü. Bebeğin sağ kulağına ezan, sol kulağına kamet okudu. Ardından da bebeğe “Ahmet” adını koydu.

Mehmet Buğra Han, sevgiyle yüzünü bebeğe yaklaştırdı. İtina ile onun yumuşacık yanağına dudağı ile dokundu. Sonra da bebeciği ebe hanıma uzattı ve dışarı çıktı.

O esnada, çadırların önünden hızla gelen bir atlı görüldü. Han, dikkatle gelen atlıyı izledi. Atlı, Han çadırına dokuz adım uzaklıkta atını durdurdu. Çevik bir hareketle atından yere indi. Sonra saygılı bir tavırla Han'a doğru yürüdü. Üç adım uzakta durarak Han'ı selamladı:

– Selamünaleyküm Han’ım!

– Aleykümselam Cafer! Ne haber getirdin bize?

– Han’ım! Boğa Bey ve yandaşları çok kalabalık bir hâlde buraya geliyor. Yanlarında başka kabilelerden adamlar da var.

– Mesela kimler?

– Kara Hıtaylar! Kıpçaklar!

– Hayret! Boğa Bey, nasıl anlaşabilmiş Kara Hıtaylarla ve diğerleriyle... Onlar yıllardır Oğuzlarla savaşır dururlar. Şimdi Müslümanlara karşı mı bu ittifak?

Çağrı Bey, düşünceli bir tavırla,

– Öyle olsa gerek Han’ım dedi. Oldukça çetin bir savaş olacağına benzer...

Han, Çağrı Bey ve Can Bey bir süre birbirleriyle bakıştı. Han, haberciye tekrar sordu:

– Buraya ne kadar mesafedeler?

– Kuş uçuşu yarım gün kadar. Ama at sırtında ve yaya, dört-beş günü bulabilir. Çünkü dağın bazı yerlerinde kar erimiş değil. Eriyen yerler de bataklık hâlde... Oraları aşmaları zaman alır. Arkadaşlarım, onları izlemeye devam ediyor.

Han, düşünceli bir tavırla:

– Sağ ol Cafer, dedi. Getirdiğin bu haber çok mühim. Derhâl hazırlıklara başlamalıyız. Yoldan geldin, açsındır. Sana aş çıkarsınlar da ye!

Han'ın arkasında emir bekleyen orta yaşlı biri,

– Baş üstüne Han'ım, diyerek, Cafer'e kendisini takip etmesi için işaret etti. İkisi, Han çadırının az uzağındaki başka bir çadıra yürürken Han, yanındaki beylere,

– Derhâl toplantı yapılsın. Tüm beyler toplansın.

O gece çıraların aydınlığında yapılan toplantıya herkes gelmişti. Erkekler, kadınlar, yaşlılar ve hatta çocuklar bile... Han, büyük tehlikeyi haber verdi. Beylerle savunma için alınan kararları ortaya koydu ve:

– Başka görüşleri olanlar varsa söylesin! Sizin düşüncelerinizi de almak isteriz, dedi.

İhtiyarlardan biri ayağa kalktı. Titrek bir sesle:

– Han'ım! Size ve beylerimize güvenimiz tamdır. Gayet iyi bir savunma hazırlamışsınız. Fakat Amu Derya Nehri tarafını açık bırakmışsınız. Acaba, bu düşmanlar kayıklarla oradan da saldırıya geçip bizi kuskaca almaya kalkmazlar mı, diye sordu.

Han:

– Haklısın. Görüşün gayet yerinde, dedi. Bu bizim de aklımıza geldi fakat nehir coşkun aktığı için oradan gelmelerinin mümkün olamayacağını düşündük. Öyle olmasına rağmen bazı cengâverlerimizi o sahile de yerleştireceğiz. Hepiniz silahlarınızı hazırlayınız. Kadınlar, çadırlara gelebilecek alevli okların çıkaracağı

yangını söndürmek için su kaplarını hazır tutsun. Gelen düşman sayısı fazla olduğu için çocuklarımıza dahi vazife düşecek. Onlar da hiç olmazsa büyüklerine ok ve mızrak taşısınlar.

Ey Oğuz Beyleri ve Oğuz halkı! Şimdi evlerinize giderek iyice dinlenin. Çünkü birkaç gün sonra çok çetin bir cenk sizi bekliyor. Yarın sabah namazından sonra, herkes yaptığımız görev taksimi gereğince yerini alsın. Haydi şimdilik iyi geceler!

Topluluk, bu sözler üzerine dağıldı. Han da çadırına yöneldi. Hatice Hatun, Han'ı büyük bir heyecanla karşıladı:

– Kurultay nasıl geçti, diye sordu.

Mehmet Buğra Han,

– Düşmana karşı yapılacak savunma hakkında görüştük ve görev taksimi yaptık. Kızlarımıza da görev düşüyor. Onlar da Han çadırı önünde, kılıçla nöbet tutacak, dedi.

Zeynep:

– Ben ok ve yayla bekleyeceğim Han Baba, diye atıldı.

Mehmet Han, onun sırtını okşadı:

– Olur kızım. Sen iyi bir okçusun. Silahınızı seçmekte serbestsiniz. Yalnız sizlere şunu da hatırlatayım. Gelen düşman da öğrendiğimize göre bizden beş misli

kalabalık... Galip gelmek de var, mağlup olmak da... Allah'ın takdiri ne ise o olur. İşte bu bakımdan ne olur ne olmaz diye söylüyorum; şayet ben şehit düşecek olursam, düşman da çadırımıza yaklaşırsa, kardeşinizi kurtarınız. Bunun için, nehrin kıyısında, hani üç kavak ağacının bulunduğu sazlık var ya, oraya bir kayık saklattım. İçerisine de atalarımızın kılıcını koydum. Biriniz Ahmet'i alarak o kayığa götürsün. Kayıkla beraber onu suya salsın. Çünkü bu gelen düşmanlar, onu da öldürmekten çekinmezler.

Üç kız, tam bir inançla:

– İnşallah böyle kötü olaylar başımıza gelmez babacığım ama yine de senin sözünden çıkmayacağımızı bilesin, diyerek babalarına söz verdiler.

Mehmet Buğra Han, sevgi ve şefkatle kızlarına baktı:

– Bana bir şey olursa fazla sarsılmayın. Elbette düşmana boyun eğecek değiliz. Müslüman haysiyet sahibidir. Namusunu ve şerefini korur. Onun için, gelen bu düşmana elimizden geldiğince karşı koyacağız.